

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Martini Bonacinæ Vtrivsque Signatvræ Referendarii
Compendium Omnium Operum de Theologia Morali,
omnibusque conscientiæ nodis**

Bonacina, Martino

Coloniæ Agrippinæ

Qui ab illis absolvant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41152

Casus reservati.

Vide *v. Confessarius, Episcopus, Pœnitentia, Hæresis.*

1. Peccata quæ reservari consueverunt à legitimo Superiore, non sunt peccata merè interna (quamvis absolutè possint reservari) neque venialia; sed peccata mortalia gravia externa, & ita expedit salutem animarum. Hinc fit, ut ille non incurrat casum reservatum, qui facit opus externum non sufficiens ad mortale, etiamsi animus internus fuerit peccaminosus mortaliter. *tom. 1. de Pœnitentia Sacramento, dſp. 5. qu. 7. punct. 5. §. 1. num. 3. & 4.*

Qui ab illis absolvant.

2. Superior qui reservavit, v. g. Summus Pontifex, Episcopus, aut Generalis alicujus religionis; & Superior ipsius reservantis habet facultatem ordinariam & directam absolvendi à casibus reservatis: quia qui potest ligare, potest etiam solvere. *Ibid. §. 2. num. 1.*

3. Summus Pontifex nullum peccatum reservare consuevit, nisi ratione excommunicationis, seu censuræ adjunctæ: quæ censurâ ablata, pœnitens à quolibet Confessario absolvi potest. *Ibid. num. 4.*

4. Archiepiscopus non potest subditos suorum suffraganeorum à casibus reservatis absolvere, excepto casu visitationis provincie, vel causa appellationis ad ipsum. *Ibid. num. 5.*

Episcopus incidens in casum reservatum, potest ab Archiepiscopo absolvi, si ei se objiciat: aut à Confessario quem ipse Episcopus elegerit, si facultatem habeat absolvendi alios in eundem casum incidentes: nec refert, quòd ejusmodi casus sit reservatus Summo Pontifici. *Ibid. n. 6. & 7.*

5. Ille facultatem habet delegatam absolvendi à reservatis, qui facultatem obtinuit à Superiore, habente ordinariam. *Ibid. num. 8.*

6. Simplex Sacerdos non potest absolvere peregrinum habentem casum reservatum in loco ubi confitetur, sed non reservatum Episcopo proprii domicilii: est enim judicandus juxta leges loci in quo confitetur. *Ibid. num. 11.*

7. Qui

7: Qui à Sede Apostolica obtinuit facultatem absolvendi ab omnibus censuris, non potest absolvere à reservatis contentis in bulla Cænæ Domini, aut ab Episcopo loci reservatis. Ita decernit Bulla Clementis VIII, quæ incipit: *Sacra Congregatio, &c. Ibid. n. 14.*

8. Habens facultatem absolvendi à reservatis spatio aliquorum dierum, potest absolvere pœnitentem, qui intra tale tempus incurrit casum reservatum; modò pœnitens intentionem habeat præstandi ea, quæ ad consecutionem Jubilæi sunt necessaria. *Ibid. n. 16.*

9. Si concedatur Jubilæus obtinendus in una ex duabus hebdomadis, qui illum in prima obtinuit, non potest adhuc in secunda absolvi à casibus reservatis, si in eos inciderit. *Ibid. num. 17.*

10. Pœnitentes habentes casus reservatos, quos Confessarius absolvere non potest, remittendi sunt ad superiorem; nisi fortè ipse Confessarius velit petere facultatem à Superiore, qua possit pœnitentem absolvere: quam facultatem pœnitenti per se, vel per alium, tenetur petenti Superior per se loquendo concedere, nisi aliter exigat bonum pœnitentis. *Ibid. n. 18, & 19.*

11. Confessarius non debet absolutionem pœnitenti denegare, quoties certò novit incestum, commisisse. *Ibid. n. 22.*

12. Confessarius non potest denegare absolutionem pœnitenti, quem non certè novit absolutionem indignè petere; neque ei quem aliàs vidit peccantem, sed credit alteri ritè confessum fuisse. *Ibid. n. 23. & 24.*

13. Pœnitens habens peccata reservata, & non reservata, non potest præcisa necessitate, seu rationabili causa confiteri sola reservata Superiori, ut à reservatis sacramentalem absolutionem obtineat; consequenter neque Superior potest auditis solis peccatis reservatis absolutionem impendere, transmittendo pœnitentem ad inferiorem pro non reservatis. *Ibid. §. 5. num. 1.*

14. Superior dum absolvit à reservatis, non auditis non reservatis, dicitur sacramentaliter absolvere. Hinc colligitur duplex sacramentum, & duplicem effectum recipere, qui à Superiore à reservatis, & ab inferiore à non reservatis, absolvitur. Neque obtinens à Superiore absolutionem refer-

servatorum, tenetur inferiori peccata tam reservata, quam non reservata manifestare. *Ibid. n. 2. & seq.*

15. Sacerdos qui non habet facultatem absolvendi à reservatis, non potest præcisâ necessitate, vel rationabili causâ absolvere pœnitentem à non reservatis, ipsumque mittere ad Superiorem pro reservatis. *Ibid. n. 5.*

16. Sacerdos qui necessitatem habet celebrandi, sed caret copia Sacerdotis approbati pro reservatis, debet inferiori Confessario confiteri, ut directè à non reservatis, indirectè verò & consecutivè à reservatis absolvatur cum onere adeundi postea Superiorem pro absolutione directa reservatorum. *Ibid. n. 6.*

17. Pœnitens qui per oblivionem peccatum aliquod reservatum, aut censuram prætermisit, tenetur cognito peccato aut censurâ Superiorem adire; non tenetur tamen Superiori repetere peccata. *Ibid. n. 7.*

18. Obstrictus necessitate communicandi, vel celebrandi, potest ante communionem, vel celebrationem confiteri peccata etiam reservata, si non habeat facultatem Confessarii, qui à reservatis & censuris absolvat, cum onere præsentandi se postea Superiori pro absolutione reservatorum, vel censurarum. *Ibid. n. 8.*

19. Potest una reservatio auferri, aliâ remanente, non solum si loquamur de reservatione cum censura, verum etiam de reservatione sine censura. *Ibid. n. 10.*

20. Quilibet Sacerdos approbatus ad confessiones audiendas, potest in dubio facti cadentis sub reservationem absolvere, nisi aliter in jure decernatur in aliquo casu, aut adsit sufficiens præsumptio in contrarium de reservatione pacti, quia in dubiis melior est conditio possidentis. *ib. §. 4. m.*

21. Dubitans dubio propriè dicto se complevisse peccatum, quod constat esse reservatum, potest à quolibet Confessario approbato absolvi. Secus dicendum de Sacerdote dubitante de jurisdictione, qui directè absolvere nequit à reservatis, alioqui enim exponit se periculo malè absolvendi. *Ibid. n. 2. & seq.*

22. Sequens opinionem probabilem circa facultatem absolvendi, validè absolvit, Ecclesia tunc supplente jurisdictionem. *Ibid. n. 5.*

23. Absolutus tempore Jubilæi à Confessario approbato remanet absolutus à reservatis, etiam habentibus annexam censuram.

Censuras: non remanet tamen absolutus à reservatis oblitus, si Confessarius non habuit intentionem absolvendi; cujus defectu reservatio non tollitur per quamcumque absolutionem etiam collatam à legitimo Superiore, facultatem reservatorum habente. At pœnitens remanet absolutus à reservatis, etiam si illorum absolutionem expressè & explicitè non petat. Remanet præterea absolutus à reservatis pœnitens, quem Confessarius intendit absolvere virtute Jubilæi, vel similis privilegii. Similiter qui petit à Superiore absolutionem reservatorum, si quibus detineatur, remanet absolutus à reservatis oblitus. *Ibid.* § 5. n. 1. & seq. usque ad 8.

24. Qui virtute Jubilæi absolutionem obtinuit à Confessario approbato, sed inculpabiliter oblitus est alicujus peccati reservati, potest deinde cuilibet simplici Confessario peccatum oblitum confiteri: nam reservatio censetur ablata per confessionem, tempore & virtute Jubilæi factam. *Ibid.* n. 8.

25. Pœnitens qui virtute Jubilæi confessus est sua peccata Confessario approbato, non remanet absolutus à peccatis cum ipso Confessario commissis, sive illa aperuerit, sive oblitus sit. *Ibid.* n. 10.

26. Prohibitio audiendi, vel absolvendi complicem in confessione, respicit quælibet peccata mortalia. *Ibid.* n. 11.

27. Confessarius non potest pœnitentem complicem audire (præciso mortis articulo) in prima confessione, quam pœnitens facit post peccatum cum Confessario commissum, secus dicendum in sequentibus confessionibus. *Ibid.* num. 13.

& seq.

28. Qui tempore Jubilæi fuit absolutus à censuris, & à peccatis reservatis, remanet directè absolutus, etiam si postea non præter cætera quæ ad Jubilæi consecutionem præscribuntur, modò confessus sit animo præstandi cætera ad Jubilæi consecutionem necessaria. Imò verò absolutus à reservatis, vel à censuris tempore Jubilæi, non reincidit in casus reservatos, vel in censuras, etiam si postea voluntariè prætermittat ea quæ ad lucrandum Jubilæum præscribuntur. *Ibid.* n. 16. & seq.

29. Confessarius qui à censuris malè absolvit pœnitentem, quem absolvere non poterat defectu jurisdictionis, debet absentem absolvere obtentâ facultate absolvendi: nam absolutio censurarum ferri potest in absentem & ignorantem, & existentem in peccato mortali: secus dicendum de

Confessario qui male absolvit pœnitentem à peccatis, quem absentem non potest iterùm absolvere; quia absolutio sacramentalis non potest dari absenti, id est, ei qui jam recessit à conspectu Confessarii. *Ibid. punct. 6. num. 1. & 2.*

30. Confessarius debet pœnitentem à se malè absolutum admonere, vel saltèm curare ut iterùm sibi confiteatur ea peccata, quæ commisit ab ultima confessione sibi facta, simul etiam curando, ut pœnitens se accuset de peccatis aliàs confessis: pœnitens enim per hujusmodi accusationem censetur iterùm eadem peccata confiteri; modò Confessarius adhuc memor sit statûs pœnitentis: & sic debet Confessarius consulere salutem pœnitentis. *Ibid. num. 3.*

31. Nulla ceremonia accidentalis in pœnitente, aut Confessario necessaria est necessitate Sacramenti, vel præcepti. Nomine *ceremonia accidentalis* non veniunt actus pœnitentis, qui sunt partes & materia Sacramenti; hos enim constat necessarios esse ad pœnitentiæ Sacramentum. *Ibid. punct. ult. n. 1. 2.*

A D D I T I O.

Concedens casus reservatos, si aliquid specialiter nominet, cætera similia concedere intelligitur: quòd si aliquid excipiat, cætera similia videtur excipere.

Vid. Nav. c. 27. n. 261. Fu. 60. ver. num. 1.

Sublatà reservatione Papali per privilegium absolvendi à culpa, vel censura, censetur etiam sublata reservatio Episcopi, circa eandem culpam.

Nav. c. 27. n. 254. Tolet. c. 14. lib. 5. Navar. l. c.

Sacrilegium reservatum Episcopo, intelligitur solùm, quo violatur locus sacer furto, aut sanguine, aut semine, non autem luxuria personæ sacræ: ubi quidam advertunt, ex jure Episcopo non sacrilegium, sed forilegium reservari.

Tol. lib. 3. c. 14. Sylv. ver. casus Sacrilegium, & omne sacrilegium dicit Episcopo esse reservatum, idem Navar. l. c. n. 262.

Si quis oblitus casuum reservatorum, absolutus est à potente, & intendente absolvere illum ab omnibus, quod semper intendit, qui absolvit, potest absolvi ab illis postea per quemcumque confessorem, quia jam non sunt reservati. Idemque dicendum de illo, qui reservata quidem confessus est,

est, & ab illis absolutus, sed animo incapaci absolutio-
nis.

Navar. c. 26. n. 13. Covar. c. alma, 1 p. §. II n. 12. Anton. 3. p.
tit. 14. cap. 19. §. 17. Sylv. conf. 1. qu. 9. Cajet. vers. casuum reservu.
Suarez disp. 31. de pœnit. sect. 14. Navar. c. cum consideret. §. cau-
tus, de pœnit. d. 5. n. 30. & c. 26. nu. 13. Idem ferè Sylv. confess. I.
§. 7. Zerola in prax. pœnit. c. 13. q. 18. ex Ang. Palud, Covar. in
c. alma mater. p. 1. §. 11. n. 12.

Idemque dicendum de illo Sylv. confess. 1. num. 21. Ang. de
confess. p. 231. Cajetan. vers. casus. Fu. eod. num. 4. D. Anton. p. 3.
tit. 14. num. 17.

Casus reservati in religione, non habent locum in Novi-
tiis, antequam per vota admittantur, ut neque præceptorum
obligatio.

Censura.

Censura in communi.

Vide v. Excommunicatio.

1. Censura est pœna spiritualis, inflicta ab Ecclesiastica
potestate, privans hominem baptizatum usu aliquorum spi-
ritualium per ordinem ad salutem. Hinc patet peccatum
mortale non esse censuram, quia non est pœna Ecclesiastica,
sed malum culpæ. tom. 1. de Censuris in communi, disp. 1. qu. 1.
punct. 1. num. 1. & seq.

2. Censura triplex est; excommunicatio, suspensio, &
interdictum: differunt ab irregularitate, cessatione à divinis,
& degradatione, seu depositione, quæ non sunt censurae.
Censura excommunicationis, suspensionis & interdicti alia
est à jure, ut quando fertur à Legislatore cum intentione con-
dendi legem, seu statutum generale perpetuum, injuncta
transgressoribus pœna censurae. Alia est ab homine, quæ
fertur à Superiori aliquid præcipiente, non intentione fe-
rendi præceptum, sed transitorium. Alia est lata sententia,
quæ ipso facto incurritur absque alia judicis sententia; alia
est ferenda, quæ solummodò est comminatoria, & non in-
curritur ante sententiam judicis. Cognoscitur censura esse
lata sententiæ, quando in lege ponuntur istæ particule, ipso
facto, ipso jure, aut lata sententia; aut quando cum censura
ponuntur hæc adverbia, confestim, statim, illico, continuo, ex-
tunc, omnino, prorsus, inconiuncti, mox, protinus; aut quando